

הנשיאה מקיבוץ שרד

הגילוי המסעיר של השבוע שייך לחברי קיבוץ שרד, ממשיקי השומר הצעיר בעמק יזרעאל, אשר נוסד ב-1926 על ידי עולים מ צ'כוסלובקיה. חברי הקיבוץ גילו לפתע, כי עשוי להיות להם חלק מכריע בשיפור היחסים המקומיים בין צ'כוסלובקיה וישראל. הי סיבה: אשתו של נשיאה החדש של צ'כוסלובקיה, הגנרל לודביק סבוברדה, היא לא רק יהודיה וישראלית, לפי מוצאה, אלא גם בת הקיבוץ שרד — שנולדה בבית-החור לים בעפולה. אשתו של סבוברדה היא אחת משיי בנותיהם של בני-החוג בולדיק שמו"ר סר ולוטי כהן, שנימנו עם מייסדי שרד. לאחר מספר שנים בקיבוץ, כשאשתו הי נוכחת של סבוברדה הייתה כבת שש, כי תחילת שנות-השלושים, עזבו בני-החוג את הקיבוץ והיגרו ללונדון. בבירה הבריטית נפרדו השניים ולוטי כהן חזרה עם בנותיה לפרו. שם התחתנה שנית עם קארל קרייביץ, גרמני מאיזור הסודטים, שהיה בזמנו שגריר צ'כוסלובקיה במוסקבה. קרייביץ נאסר ונשפט בימי משפט סלאנסקי, אולם היה היחיד שלא ניכנס להאשמה. השוא שטפלו עליו — ושופטיו לא העזו לגעת בו ברעה. הוא נפטר לפני שנתיים. עתה הוברר גם, כי בת-אשתו נשואה לי נשיא צ'כוסלובקיה. בקיבוץ שרד נימצאים מספר חברים הממשיכים לקיים קשר — הן עם בולדיק שטרסר, אביה של אשת-הנשיאה, והן עם בלונדו — והן עם אמה. הרמטכ"ל החדש של צה"ל, רב-אלוף חיים בר-לב, אינו רק חובבי-סוסים מושבע, דבר שכבר נודע ברבים: השבוע הסתבר, כי הוא גם חובבי-כלבים. בתצוגת-כלבים שנערכה השבוע, בבית-ברל בצופית, היה הרמטכ"ל אחד האורחים החשובים ביותר. כשהוא מציג באווה רבה את כלבו הנערק והשחור העונה לשם דוגו. הסטודנט אילן שלייה, שנוקד מקיבוץ נגבה בעיקבות חתימתו על המחאה נגד פיצוץ הבתים וההחלטות — אחרי שראתה אור בפרסודה ובלה-מונד, הגן השבוע על עצמו. בערב הכרוז מכיסו, קרן בראדמוני, שלף שלייה את הכרוז מניו, כדי להוכיח שאין הוא נורא כל-כך. שלייה גילה כי הוא לעבוד סינית באוניברסיטה. "סע לסין!" צעק לעבר אחד המאזינים. אז נזעק בראדמוני להגנת שלייה: "חשוב מאוד ללמוד סינית. בקרוב תצטרכו כולכם ללמוד סינית!"

המניין של רמז

את אחד הזיכרונות המרים ביותר מתקופת פת מלחמת-העצמאות, העלה השבוע בקופס פוגל, איש הבהמה הירושלמית. ביום הי התקפה המפורסמת על משטרת-לטרון, בה נפלו מאות חללים, היה מפקד אחת החטיבות שהסתער על לטרון האלוף שלמה (פיסטוקי) שמיר. שמיר תיכנן לעבור את השטח החשוף שבין הגבעות, מזרז

ג'ודי פידרס

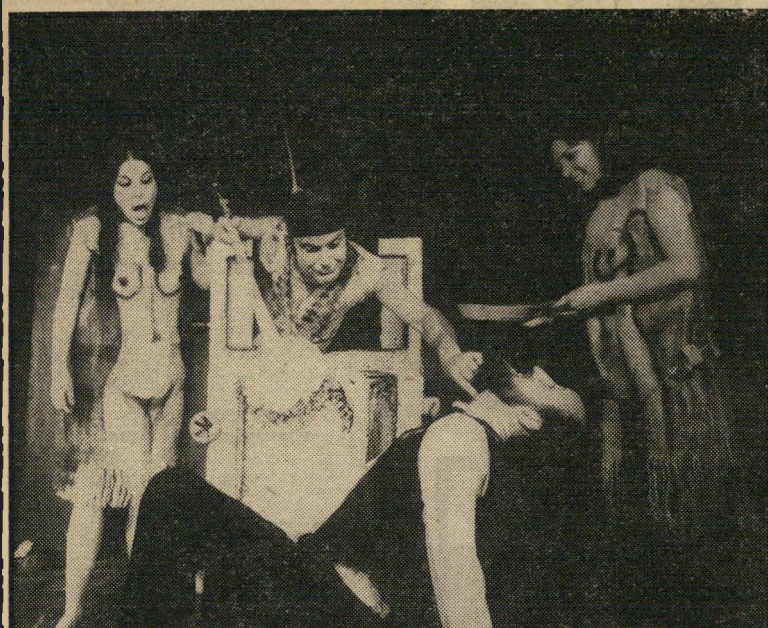
שתי אלמוניות-קש נוספו השבוע לחבריה הדינוניות. השתיים: השחקנית ז'רמן איניקובסקי והרקדנית היפנית פיה אביבה פו, שנפרדו מבעליהן הי טריים, להם נישאו זה עכשיו. שני הי בעלים הם רקדנים בלהקת המחול בת שבע. שיצאו לסיבוב הופעות באירופה. במסיבה שערך הצייר מוטי פו, שחזר לא מכבר מאירופה, נהגו האורחים כמייסדי שרד. כשהוא בקיבוץ

אלמוז עדיין מעורר זעם

לפני 14 שנה היה מוכאל (מיקו) אלמוז צעיר יותר, אבל לא אחאנגארדי יותר. הוא העלה על בימות-הארץ, לי ראשונה, את תיאטרון האבסורד, החל את דרכו של תיאטרון זה בישראל בי הזמרת בעלת-הקרוחה ליוגין יונסקו. אז, כשהגיע להופעה בחיפה, אמר לו רכז-תרבות, אחר ההצגה: "אם תעז לבוא עוד פעם עם הגנה כזאת — לא נרשה לך יותר לשים את כפות-רגליך בעיר-הכרמל". בינתיים זרמו המון מים בירקון וב-תמזה — שלגותיה גר הבמאי והמחזאי הישראלי עם אשתו הגלמה, רוב הי שנים האחרונות. תיאטרון האבסורד הי תרש ליטב בישראל, ומיקו חזר, סוף-סוף, לביים בעצמו מחזה חדש. המשהו הזה היה מחזה מודרני ביר תר, בשם אוטראוטו. מיקו הקים להקה משלו, גייס כמה שחקנים מוכשרים, כמו שולמית קפלנסקי, רינה עוזיאלי, יאיר קלינגר ואופליה לירן, והעלה מחזה המספר על זקנה מטורפת, הטסה במכונית ישנה על-פני כל העולם.

כאשר הוצגו ההופעות הראשונות בי סיבוב-הרצה, ניהם מיקו: "היה זה כי אילו הלכתי אחרה 14 שנה, סיפר הי שבוע לידיד. אותן תגובות, אותו יחס של זרות, של איבה אפילו — אם כי

למשטרת לטרון, ולהגיע לבנין לאור היום. כמה מפקדיו העירוהו שתהיה זו התאב דות לעבור שטח זה ביום ועל כן רצוי אולי לערוך את התקפה לילה. "בלילה?" נדהם פיסטוקי, "מה אנחנו, גנבים, שנתקוף בי לילה?" • לעם ישראל יש זיכרון צר. ב"ג באייר, מלא 16 שנים לפטירתו של דויד רמז, מי שהיה שר-התחבורה הי ראשון בממשלת-ישראל. ביום-התערה אז כרה על קברו בניכרון-יעקב. מספר הנוכחים היה כה קטן, עד שהיה צורך להעניק את החון המקומי-על-מנת לגייס מניין. • הגי הלת קול-ישראלי עורכת לאחרונה תוכניות בהן מופיע מומחה לכירומנטיקה, הקורא את אופיים של אישי-ציבור ידועים מתוך כתיבם. הן העיתונאי עמוס קינן, הזמינה אותו להשתתף בתוכנית-השידור. קינן סירב לקבל את ההזמנה, טען שקול-ישראל מסרב לשרר את דעותיו הפוליטיות. • כשיסכימו לשמוע את הדעות שלי, אסכים למסור גם את כף-היד שלי", השיב, "ועד אז תשתמשו בכפות-הידיים של אלה שנותנים להם לדבר בצלכם". במיקרה, לא שלא במקרה, למחת היום בשמונה בבוקר צילצל לביתו של קינן יגאל לוסין, עורך-התוכנית יש שאלות של קול-ישראל — והזמין את קינן להר פיע בתוכניתו. חבר העדה המרכזת של ההסתדרות מטעם סיעת הליברלים העצמי אים, הילד זיידל, עומד לערוך בקרוב את חגיגת-הכלולות של בתו. בין השאר הזמין זיידל לטקס קהל מיוחד במינו: יהיו אלה אותם מאות אנשים, שזיידל הוציא מ-כנסיות וממינוזים, בהם שהו בימי מלחמת-העולם השנייה בברחם מהנאצים. • אחת הדמויות הססגוניות של הפולקלור הדינונטי בתל-אביב, הנוצחה, סוף-סוף, בשיר: גילה

הפראים בהצגת "אוטראוטו" העירום צויר על-גבי השמלה

במאי בלונדון. "תארו לעצמכם", אמר לידידו, "אפילו העובדה שציירו גופות עירומים על הבגדים של החשקניות, הי משחקות פראי-אדם — אפילו זה נראה כנועז בעיני הפרובינציאלי!"

אדיב יותר. איש לא איים עלי. עתה מתלבט הבמאי הדינאמי, בעל הי זקן האפור, אם להמשיך בניסיוני הי תיאטרונים בישראל או לחזור לקאריירי רה שלו כמרצה לתיאטרון, מחזאי ו-

אלמוז הוציאה לאחורנה את תקליט הפיזמונים הראשון שלה, בו היא משמיעה ארבעה שירים. אחד השירים, שמילותיו חוברו בידי יעקב שבתאי ומנגינתו בידי אריס סאן, נקרא בשם סוקו. הי כוונה היא לא פחות ולא יותר מאשר לאמרגן מרקו תורג'מן.

השערוייה של פריי

זוכרים את שמואל אומני, סחור בי נמל-חיפה, שהבמאי פיטר פריי גילה בו ניצוץ של שחקן, והחליט להפכו למארלון בראנדו הישראלי — בסרט אשת הגיבור? אומני, שלא הצטיין במיוחד בסרט, חזר ב תום הצילומים לעבודתו בנמל. אולם לאחי רונה הגיעו ידיעות מניו-יורק, לפיהן הי קבל אומני למחלקה לדראמה באוניברסיטת ניו-יורק, ומוריו מציינים אותו כתלמיד הי טוב והמוכשר ביותר בכיתתו. מי יודע, אר לי עוד יצליחו לעשות ממנו שם מה שלא הצליח פיטר פריי? בכל אופן, האיש הי מאושר ביותר לשמע ידיעה זו היה פיטר עצמו. • זה לא הפריע לפיטר פריי לערוך, ביום השני השבוע, שערוייה גדולה באולם התיאטרון הקאמרי, כאשר נוכח שם כהצ גת המחזה הביתה של הרולד פינטר. נראה שהמחזה, ששימש נושא לחיכוחים רבים גם קודם לכן, עורר את חמתו של פריי, המשמש עתה כמנהל האמנותי של תיאטרון אהל. העובדה שהוא נכח כאורח בתיאטרון יריב לא, הפריעה לו לשפוט את ההצגה, לכל אורכה, בקריאות-לזרשפות. גם בתום ההצגה לא נרגע פריי, ניצב על מדרגות הקאמרי והסביר לקהל שנאסף מ-סביב מה דעתו על המחזה — במילים בור-

טות ביותר. • טייס-השלום הישראלי אייבי נתן המשיך להפתיע את מכריו. לאחר לילה שלם בו הישקה את כל חבריו ב-30 בקבוקי-שאמפניה לכבוד פסק-הדין שנגזר עליו במשפטו, על שתי טיסותיו ל-מצרים, הודיע אייבי שהוא החליט לא לשלם את הקנס שהוטל עליו וללכת במקום

אייבי כמית-המשפט שאמפניה ובית-סוהר

זה ל-40 ימי-מאסר. "אם מצאו אותי אשם באחד הסעיפים בעבירה על החוק למניעת הסתננות, אינני רוצה להסתפק בקנס", הס-ביר. "אם מגיע לי, לדעת בית-המשפט, עונש על מה שעשיתי — שיהיה זה עונש של ממש". סניגורו של אייבי, עורך-הדין משה נחשוך, סירב לבצע את בקשת לקוחו ולהמיר את הקנס בעונש-מאסר. כי עקבות סירוב זה נפרדו השניים, ואייבי הת קשר עם הפרקליט אריה מרינסקי, כי נהל את המשך מאבקו המשפטי. בין מכול האלבומים המלחמתיים המופיעים מאז מלחמת-ששת הימים, הופיע השבוע דווקא אלבום על השלום: שמו לחיות, ומקובצות בו יצירות על אחזה וחיים-בצחא, בין השאר של יהודים וערבים, מפרי-עטם של משוררים, אמנים וסופרים צעירים. אירגן ומפיץ את הקובץ — כמובן — המשורר-המוכר-את-ספריו-ובהובות — יב"י.